

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 38/2018-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd oznámením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 28/St/2017/30-91810 z 1. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) oznámením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) č. 28/St/2017/30-91810 z 1. decembra 2017 (ďalej len „napadnuté oznámenie“).

2. Sťažovateľka v úvodnej časti sťažnosti opisuje priebeh konania o jej žalobe o zaplatenie sumy 2 772,50 € s prísl. vedeného Okresným súdom Poprad (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17 Pc 18/2016, ktoré predchádzalo konaniu na ministerstve spravodlivosti. Okresnému súdu vyčítala, že nevydal platobný rozkaz, hoci mu spolu so žalobou predložila platobný rozkaz na tlačive zverejnenom ministerstvom spravodlivosti na jeho webovom sídle a zaplatila súdny poplatok v sume 166 €. Okresný súd postupoval tak, že uznesením z 8. decembra 2016 vyzval žalovaného, aby sa v ním určenej lehote vyjadril k žalobnému návrhu. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd *„nevydaním platobného rozkazu, pre vydanie ktorého boli splnené všetky zákonom určené podmienky zmaril skrátenú formu rozhodovania a vydávania rozhodnutia, pretože porušil ustanovenie § 265 C.s.p.“*. Sťažovateľka nesúhlasiac s uvedeným postupom okresného súdu podaním z 22. marca 2017 uplatnila na ministerstve spravodlivosti nárok na náhradu škody. Oznámením č. 43741/2017/141 z 2. októbra 2017 ju ministerstvo spravodlivosti upovedomilo o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody s tým, že jej žiadosti nevyhovelo.

3. Z obsahu sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že sťažovateľka podala proti oznámeniu ministerstva spravodlivosti z 2. októbra 2017 sťažnosť (podanie zo 16. októbra 2017), ktorú adresovala ministerke spravodlivosti Slovenskej republiky doc. JUDr. Lucii Žitňanskej, PhD. Odpoveď na túto sťažnosť vybavil [REDAKOVANÉ], generálny riaditeľ právnej sekcie ministerstva spravodlivosti. Sťažovateľka je toho názoru, že je nezákonné, ak sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov vybavuje osoba, proti ktorej sťažnosť smeruje. Preto podaním zo 6. novembra 2011 (správne 2017, pozn.) opätovne podala sťažnosť na ministerstve spravodlivosti. Napadnutým oznámením z 1. decembra 2017 riaditeľ kancelárie generálnej tajomníčky služobného úradu [REDAKOVANÉ] sťažnosti sťažovateľky nevyhovelo, pričom na vysvetlenie uviedol: *«Možno konštatovať, že nie je povinnosťou orgánu konajúceho vo veci náhrady škody, ktorá mala byť/bola spôsobená orgánom verejnej moci, automaticky vyhovieť žiadateľovi a uspokojiť jeho nárok. Samotné oznámenie negatívneho výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody žiadateľovi nepredstavuje porušenie*

jeho subjektívnych práv a nie je ani porušením právnych predpisov, ani nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej správy, proti ktorému by bolo možné podať sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach z toho dôvodu, že zákon č. 514/2003 Z. z. zaručuje žiadateľovi inú možnosť, ako sa domáhať uspokojenia nároku na náhradu škody, ktorou je v uvedenom prípade možnosť žiadateľa orgán verejnej správy príslušný na predbežné prerokovanie žiadosti o náhradu škody v zmysle ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. žalovať. O uvedenej skutočnosti ste boli upovedomená v rámci oznámenia generálneho riaditeľa právnej sekcie zo dňa 25.10.2017.

... Vaše podanie z 16.10.2017, berúc ohľad na vyššie uvedené, nebolo sťažnosťou podľa zákona o sťažnostiach. Išlo o podanie, v obsahu ktorého ste poukazovali na údajný nedostatok v činnosti ministerstva/porušenie práv, ktoré malo predstavovať nevyhovenie Vašej žiadosti, resp. neuspokojenie Vášho nároku, avšak prípadné odstránenie tohto stavu je upravené iným právnym predpisom, ktorým je v nadväznosti na zákon č. 514/2003 Z. z. Civilný sporový poriadok. Oznámenie právnej sekcie - odboru zastupovania a právnych stanovísk z 25.10.2017 de facto predstavuje oznámenie o odložení podania podľa ustanovenia § 4 ods. 3 prvej vety zákona o sťažnostiach. Podanie nebolo možné vybaviť podľa iného právneho predpisu z toho dôvodu, že Vaša žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody už bola vybavená vecne príslušným organizačným útvarom ministerstva... Po obsahovej stránke možno textu oznámenia právnej sekcie z 25.10.2017 vytknúť používanie termínu sťažnosť, v dôsledku čoho ste pravdepodobne nadobudli dojem, že Vaše podanie zo 16.10.2017 označené ako „sťažnosť“ bolo vybavované ako sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach a to osobou, voči ktorej smeruje...

Keďže však v prípade Vášho podania zo 16.10.2017 nešlo o sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach, nebolo toto podanie ministerstvom vybavované ako sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach, a teda nemohlo dôjsť k Vami namietanému nezákonnému vybaveniu sťažnosti - porušeniu ustanovenia § 12 zákona o sťažnostiach. Dovoľujeme si Vám oznámiť, že Vaša sťažnosť bola po prešetrení vyhodnotená ako neopodstatnená z dôvodu, že Vami namietaná činnosť generálneho riaditeľa právnej sekcie nepredstavovala činnosť v rozpore so všeobecne-záväznými právnymi predpismi.»

4. Sťažovateľka namieta, že ministerstvo spravodlivosti nevybavilo jej sťažnosti spôsobom, ktorý upravuje zákon o sťažnostiach. Podľa jej názoru o nich predovšetkým

nerozhodovali osoby, ktoré boli na to oprávnené, v čom vidí porušenie jej práva na spravodlivý proces podľa ústavy a dohovoru.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ]... na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené Ministerstvom spravodlivosti SR boli.

Sťažovateľke priznáva finančné zadostučinenie 3.000,- EUR, ktoré je Ministerstvo spravodlivosti SR povinné zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde.

9. V úvode ústavný súd poznamenáva, že v konaní pred ústavným súdom bola sťažovateľka viackrát poučená o právomoci ústavného súdu, ako i o náležitostiach podaní adresovaných ústavnému súdu predpísaných zákonom o ústavnom súde. Rovnako bola sťažovateľka poučená i o povinnosti byť zastúpená advokátom vyplývajúcej z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, čo v danej veci nespĺnila (pozri sp. zn. Rvp 16925/2014, Rvp 1085/2015, Rvp 5138/2015).

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzvať sťažovateľku na odstránenie zisteného nedostatku (sťažovateľka celkovo podala na ústavnom súde už 22 návrhov, resp. sťažností, v rámci ktorých bola opakovane niekoľkokrát kvalifikovaným spôsobom oboznámená o zákonných náležitostiach návrhov podávaných ústavnému súdu).

11. Okrem toho sťažovateľka v podanej sťažnosti neuviedla žiadnu ústavne významnú argumentáciu a v závere sťažnosti len pomerne stroho všeobecne konštatovala porušenie základného práva na súdnu ochranu, ako i práva na spravodlivé súdne konanie ministerstvom spravodlivosti tým, že o jej sťažnostiach rozhodovali neoprávnené osoby. K tejto otázke sa však už pomerne vyčerpávajúcim spôsobom vyjadrilo ministerstvo spravodlivosti, ktoré v napadnutom oznámení ozrejnilo celý priebeh konania o nároku sťažovateľky (bod 3 tohto uznesenia), pričom vo svojej sťažnosti neuviedla žiadnu skutočnosť, ktorá by bola schopná spochybniť správnosť postupu ministerstva spravodlivosti, resp. osôb, ktoré o jej podaniach v rámci ministerstva spravodlivosti rozhodovali. Predložené podanie sťažovateľky sa vyznačuje i nedostatkom petitu, v ktorom nielenže nie je napadnuté oznámenie označené, ale sťažovateľka ho ani nežiada zrušiť, požaduje iba priznať finančné zadost'učinenie v sume 3 000 €.

12. Na základe uvedeného neostáva ústavnému súdu iné, než konštatovať, že v posudzovanom prípade trpí sťažnosť takými nedostatkami, ktoré majú za následok jej neurčitost' a neúplnosť.

13. Pretože sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce (určitý a vykonateľný) návrh na rozhodnutie vo veci samej obsahovo korešpondujúci s odôvodnením ako východiskovým rámcom sťažnosti, a neobsahuje ani splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky advokátom, ústavný súd jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2018